

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 514/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Bdžochovou, Palkovičova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 3 Cb 101/2008 z 23. septembra 2013, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 35/2014 z 9. júna 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 21/2017 zo 17. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

legitimácie žalovanej, to sťažovateľka namietala aj v odvolaní a dovolaní, ale ani odvolací súd ani dovolací súd sa s námietkou nevysporiadali, preto sú ich rozhodnutia v tejto otázke nepreskúmateľné a v rozpore s právom na súdnu ochranu. Sťažovateľka tiež tvrdí, že skutkové zistenia okresného súdu sú v rozpore s vykonaným dokazovaním. Sťažovateľka nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, že „... *právnym úkonom nie je samotné zloženie peňažných prostriedkov do notárskej úschovy. Ide o právnu skutočnosť, neplatnosti ktorej by holo možné sa domáhať iba za existencie úpravy takéhoto nároku hmotným právom, ktorá v danom prípade absentuje...*“, čo namietala aj v dovolaní a dovolací súd sa s jej námietkou nevysporiadal. Vyjadruje sa aj k platnosti právnych úkonov vykonaných likvidátorom. Namietala, že sudy nebrali na zreteľ absolútnu neplatnosť právnych úkonov, vec nesprávne právne posúdili, rozhodovali v rozpore so zisteným skutkovým stavom a platnou právnou úpravou a ich závery sú „*zjavne neodôvodnené, arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.*“.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej v bode 1 uvedených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka ďalej žiada zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu, krajskému súdu a najvyššiemu súdu, aby obnovili stav pred porušením práv sťažovateľky. Sťažovateľka tiež navrhuje, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania a aby odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku okresného súdu, napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

5. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je vedená pod sp. zn. Rvp 2170/2018 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi. Do 16. februára 2019 (deň uplynutia funkčného obdobia pôvodného sudcu spravodajcu, pozn.) nebola ústavná sťažnosť sťažovateľky rozhodnutá. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli

nevybavené veci sudcov, ktorých funkčné obdobie uplynulo 16. februára 2019, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Ústavný súd na úvod konštatuje, že podanie sťažovateľky je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy. Ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľka ako žalobkyňa v civilnom súdnom spore (§ 122 zákona o ústavnom súde) v zákonnej lehote (§ 124 zákona o ústavnom súde) a návrh je prípustný (§ 55 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka je v konaní zastúpená advokátom, napriek tomu ale ústavná sťažnosť neobsahuje právne a skutkové dôvody v podobe relevantnej ústavnoprávnej argumentácie týkajúcej sa porušenia práv sťažovateľky. Sťažnostná argumentácia je v zásade opakovaním skutkových a právnych námietok, ktoré sťažovateľka uplatnila v opravných prostriedkoch na všeobecných súdoch. Dôvody ústavnej sťažnosti by mali byť prispôsobené namietaným porušeniam základných práv alebo slobôd, teda mali by presahovať úroveň rekapitulácie konania pred všeobecnými súdmi, vyjadrenia nespokojnosti s ich rozhodnutiami a polemizovania s ich závermi. Prakticky sa sťažovateľka ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutia všetkých troch stupňov všeobecných súdov. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

14.1 Ústavná sťažnosť sťažovateľky je na úplnej hrane akceptovateľnosti z pohľadu požiadaviek na jej obsahové náležitosti ustanovené zákonom, čo by inak viedlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. V tomto prípade ústavný súd zvolil ústretovejší prístup a pristúpil aj k vecnému prieskumu ústavnej sťažnosti, ktorého výsledok sa nachádza v nasledujúcej časti rozhodnutia.

III.A K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu

15. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

15.1 Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľkou podaného odvolania. Následne sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie a najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol o podanom dovolaní, prihliadnuc aj na námietky sťažovateľky (pozri bližšie bod 24).

17. Z uvedeného vyplýva, že v spore existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľky (krajský súd a neskôr najvyšší súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 uvedených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.B K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

18. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným

právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

18.1 Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

19. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci vo veciach patriacich do ich právomoci.

19.1 Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k orgánom verejnej moci nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

19.2 Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

20. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

21. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

22. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

23. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu vrátane sťažovateľkou prezentovaných námietok, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označených práv, ktorých porušenie sa namieta. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

24. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnila existenciou dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a konštatuje, že v ňom najvyšší súd v úplne dostatočnom rozsahu vecne odpovedal na všetky dovolacie námietky, ktoré sú aj súčasťou sťažnostnej argumentácie.

24.1 K námietke o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu zaujal najvyšší súd záver, že nejde o vadu konania spočívajúcu v tom, že by rozhodnutie bolo nedostatočné, nepreskúmateľné, resp. arbitrárne a svojvoľné. V bode 41 odôvodnenia najvyšší súd zhrnul podstatné parametre zákonného odôvodnenia súdneho rozhodnutia z pohľadu § 157 ods. 2 OSP a podstatné dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby (nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe a nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovanej).

24.2 Najvyšší súd skonštatoval, že „... *procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku a umožňoval dovolateľovi (žalobcovi) zúčastniť sa na úkonoch prvostupňového a odvolacieho súdu. Zo skutočnosti neúčinného uplatnenia práva, ktorá viedla k neúspechu žalobcu v konaní, nemožno bez ďalšieho vyvodzovať odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu, alebo s jeho závermi, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Keďže odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie v súlade s ust. § 214 ods. 1 OSP, nemohol vo veci vykonávať žiadne dokazovanie, vrátane dokazovania obsahom súdneho spisu vedeného Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 27Cb/263/2004.*“.

24.3 Najvyšší súd poukázal aj na závery odvolacieho súdu vo vzťahu k riadnemu oboznámeniu pripojeného spisu na pojednávaní 23. septembra 2013, k doplneniu dokazovania výsluchom a k nariadeniu termínu pojednávania na čas 8.30 h, čím mala sudkyňa znemožniť účasť na pojednávaní sťažovateľke (žalobkyni) a vedľajšiemu účastníkovi. Dovolací súd dodal, že „*účastník konania sa nemusí pojednávania osobne zúčastniť, pretože pokiaľ je v konaní zastúpený advokátom (ako zástupcom, ktorého si zvolil) postačuje, ak sa pojednávania zúčastní advokát. Účastník by mal povinnosť zúčastniť sa pojednávania len v tom prípade, pokiaľ by ho súd predvolal na výsluch a podobne... Nariadenie termínu pojednávania súdom prvej inštancie o 8.30 hod. v Skalici, t. j. v sídle súdu značne vzdialenom od miesta bydliska, resp. sídla žalobcu a vedľajšieho účastníka na jeho strane ani podľa názoru dovolacieho súdu nepredstavuje odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.*“.

nepredstavuje odňatie možnosti konať pred súdom ani nevykonanie dôkazu navrhnutého sťažovateľkou.

25. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zaujal názor aj k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom predovšetkým uzavrel, že v prejednávanej veci nespôsobuje sťažovateľkou uplatnenú prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP ani zmätočnosť rozhodnutia. Iba pre úplnosť dodal, že „ustanovenie § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku bolo zavedené s účinnosťou od 1.09.2009 zákonom č. 304/2009 Z. z. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vykonávanie notárskej činnosti je výkonom verejnej moci. Je pravda, že ku dňu spísania predmetnej notárskej zápisnice a prijatia peňazí do úschovy uvedené ustanovenie ešte neplatilo. Ako však vyplýva z dôvodovej správy k ust. § 4 ods. 4 zákona č. 304/2009 Z. z... citované ustanovenie len *expressis verbis* zadefinovalo, že vykonávanie notárskej činnosti (ktorú vykonáva notár, nie iné ním poverené osoby) je výkonom verejnej moci. Ustanovenie... len výslovne zadefinovalo postavenie notára ako orgánu verejnej moci v nadväznosti na ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona, ustanovenia ktoré platili aj predtým a rovnako činnosť notára pri vykonávaní notárskej činnosti bola považovaná za výkon verejnej moci, hoci do 31.08.2009 to *expressis verbis* nebolo upravené v zákone. Aplikácia nového ustanovenia § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku v znení zákona č. 304/2009 Z. z. (právne posúdenie veci) nebola rozhodujúcou pre výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola určovacia žaloba zamietnutá pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe (dôvod ktorý už sám postačoval na zamietnutie žaloby). Dovolateľom vytykaná citácia novej právnej úpravy ust. § 4 ods. 4 Notárskeho poriadku bola bez zjavnej relevancie vo vzťahu k výroku rozsudku súdu prvej inštancie a jej uvedenie, resp. neuvedenie nemalo žiadny vplyv na zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie. Tak, ako je už vyššie konštatované, však nesprávne právne posúdenie veci samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP.“.

26. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. g) OSP najvyšší súd skonštatoval, „že dovolateľ v dovolaní neuviedol žiadny dôvod, z ktorého by bolo zrejmé, prečo nemal vo veci rozhodnúť konkrétny sudca, ktorý rozhodoval alebo prečo súd

nebol správne obsadený. Pokiaľ dôvod prípustnosti mala založiť skutočnosť, že sudkyňa súdu prvej inštancie vytýčila termín pojednávania o 8.30 hod., dovolací súd odkazuje na bod 41 odôvodnenia svojho rozhodnutia. Opätovne poukazuje na to, že námietkou zaujatosti... sa zaoberal už odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku, keďže túto námietku uviedol žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Vytýčenie termínu pojednávania o 8.30 hod. nepredstavuje zákonný dôvod na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci a nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. g/ OSP.“.

27. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky odmietol. Najvyšší súd zároveň primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené dovolacie námietky. Podľa názoru ústavného súdu právny záver najvyššieho súdu na rozdiel od názoru sťažovateľky nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

28. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

29. Ako už bolo v bode 14 odôvodnenia uvedené, ústavná sťažnosť sťažovateľky neobsahuje skoro žiadnu ústavne významnú argumentáciu, keďže pokračuje v zásade v totožnej argumentácii, ktorú uviedla už v odvolaní a následne aj v dovolaní proti

napadnutému rozsudku krajského súdu. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším orgánom rozhodujúcim o jej opravnom prostriedku.

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 18).

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že ústavná sťažnosť sťažovateľky neobsahuje žiadnu argumentáciu smerujúcu k možnosti vecne posúdiť tvrdené porušenie napadnutého základného práva v ňom obsiahnutého. Ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože nemá náležitosti ustanovené zákonom.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu